

— istnieją inne możliwe, bardziej proporcjonalne środki zwalczania ryzyka związanego z zarzucaną Iranowi „działalnością nuklearną” i finansowaniem tejże działalności.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).
 (²) Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2011 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-16/11)

(2011/C 72/44)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, M. de Ree i M. Noort, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 listopada 2010 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim art. 1 tej decyzji dotyczy Niderlandów i odnosi się do finansowej korekty w wysokości (łącznie) 28 947 149,31 EUR, dokonanej w związku z zadeklarowanymi wydatkami w latach 2003-2008 w ramach systemu kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 2010/668/UE Komisja dokonała ryczałtowej korekty o 10 % zadeklarowanych przez władze niderlandzkie kwot wypłaconych w latach 2003-2008 w ramach europejskich systemów wsparcia dotyczących skrobi ziemniaczanej. Zdaniem Komisji władze niderlandzkie wypłaciły producentowi skrobi ziemniaczanej i producentowi ziemniaków pomoc za to, że producentowi ziemniaków w dostawę ziemniaków zapłacona została cena minimalna w pełnej wysokości.

czanej i producentowi ziemniaków pomoc za to, że producentowi ziemniaków w dostawę ziemniaków zapłacona została cena minimalna w pełnej wysokości.

Rząd niderlandzki zajmuje stanowisko, w myśl którego cena minimalna w pełnej wysokości została zapłacona przed przyznaniem pomocy dla producenta skrobi ziemniaczanej i producenta ziemniaków. Cena minimalna została zapłacona po pierwsze po potrąceniu jej części z niezaspokojoną (prywatnoprawną) wierzytelnością producenta skrobi ziemniaczanej względem producenta ziemniaków i po drugie w drodze przelewu pozostającej do zapłaty części ceny minimalnej na konto (bankowe) wskazane przez producenta ziemniaków.

W uzasadnieniu wniesionej przez siebie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99 (¹) i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 (²), w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1868/94 (³), art. 11 rozporządzenia nr 97/95 (⁴), art. 10 rozporządzenia nr 2236/2003 (⁵), art. 26 rozporządzenia nr 2237/2003 (⁶) i art. 20 rozporządzenia nr 1973/2004 (⁷) poprzez wyłączenie wydatków z finansowania, mimo iż warunki przyznania premii i bezpośredniego wsparcia były spełnione, ponieważ cena minimalna została zapłacona po potrąceniu i w drodze przelewu.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99 i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005, w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1868/94, art. 11 rozporządzenia nr 97/95, art. 10 rozporządzenia nr 2236/2003, art. 26 rozporządzenia nr 2237/2003 i art. 20 rozporządzenia nr 1973/2004 poprzez wyłączenie wydatków z finansowania, mimo iż przed przyznaniem premii i bezpośredniego wsparcia producenci ziemniaków mogli swobodnie dysponować ceną minimalną.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99, art. 8 rozporządzenia nr 1663/95 (⁸), art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005, art. 11 rozporządzenia nr 885/2006 (⁹) oraz prawa do obrony poprzez wyłączenie wydatków z finansowania, mimo że przewidziane w ww. przepisach postępowanie kontradyktoryjne nie zostało przeprowadzone we wszystkich postępowaniach służących dokonaniu ustaleń prowadzących do wyłączenia wydatków z finansowania.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99 i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 w związku z art. 11 rozporządzenia nr 97/95, art. 10 rozporządzenia nr 2236/2003, art. 26 rozporządzenia nr 2237/2003 i art. 20 rozporządzenia nr 1973/2004 poprzez wyłączenie wydatków z finansowania, mimo że zapłata ceny minimalnej mogła być kontrolowana przez płatnika na podstawie dokumentacji towarzyszącej dostawom.

5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99, art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie ryczałtowej korekty w wysokości 10 %, mimo że niedociągnięcie ograniczało się do tego, że przy zastosowaniu ceny minimalnej i przy kontroli warunku jej zapłaty przyjęto nieprawidłowe założenie.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 197, s. 4).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95 z dnia 17 stycznia 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 16, s. 3).
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2236/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 339, s. 45).
- (⁶) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2237/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania niektórych systemów wsparcia przewidzianych w tytule IV rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 339, s. 52).
- (⁷) Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1973/2004 z 29 października 2004 r. ustanowienia szczegółowych zasad zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 w sprawie systemów wsparcia przewidzianych w tytułach IV i IVa tego rozporządzenia oraz wykorzystania gruntów zarezerwowanych do produkcji surowców (Dz.U. L 345, s. 1).
- (⁸) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6).
- (⁹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband przeciwko Komisji

(Sprawa T-22/11)

(2011/C 72/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Liebach i A. Rosenfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2010 r. C(2010) 9525 wersja ostateczna, pomoc państwa, MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB, w części, w której w decyzji tej odrzucony zostaje wniosek Niemiec z dnia 28 października 2010 r. o przedłużenie terminu na zbycie Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenie jej nowych operacji poza dzień 15 lutego 2011 r.;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2010 r. C(2010) 9525 wersja ostateczna, pomoc państwa, MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB, w części, w której w decyzji tej Komisja stwierdziła w sposób dorozumiany, że Niemcy złożyły tylko jeden jednolity wniosek o przedłużenie terminu na zbycie Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenie jej nowych operacji do dnia 15 lutego 2011 r., wobec czego wniosek o przedłużenie terminu poza tę datę nie podlega rozpatrzeniu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi pięć zarzutów w uzasadnieniu skargi.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE
 - Skarżący twierdzi, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego połączyła dwa wnioski Niemiec o przedłużenie terminu w jeden jednolity wniosek.
 - Ponadto Komisja nie wyjaśniła, dlaczego nie miałyby wystąpić przesłanki przedłużenia terminu na podstawie art. 2 ust. 2 decyzji Komisji C(2009) 3900 wersja ostateczna poprawiona z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie pomocy państwa, której Niemcy zamierzają udzielić w celu restrukturyzacji WestLB AG (C 43/2008 [N 390/2008]) (zwanej dalej „decyzją z dnia 12 maja 2009 r.”).
- 2) Zarzut drugi: błąd w ocenie i nadużycie władzy
 - Skarżący podnosi, że Komisja opiera swoją dyskrecjonalną decyzję w sprawie przedłużenia terminu na błędnym ustaleniu faktycznym. Zdaniem skarżącego zaskarżona decyzja przyjmuje błędnie tylko jeden wniosek o przedłużenie terminu do dnia 15 lutego 2011 r. względnie w sposób dorozumiany stwierdza, że dalej idący wniosek o dłuższy termin nie podlega rozpatrzeniu.